

ΡΩΜΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ' Αθήναι.

Χίλια δεκακόσα ογδοήντα έξη,
εις αύ τὸ τὸ χρόνο καί τι θά μᾶς τρέξη.

Ἦρω μὲς τὴν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνω,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τοὺς άνέχομαι,
Έίσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνᾶς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τεφτέρια — όπως πρίν και νταραβέρια
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' ε μέ.
Μές' στῶν φόρων τὴν άντάρα — κι' ό Ἦρω μὲς μᾶς μιά δεκάρα
Κι' ᾶς τὴν δίνῃ όποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δέν μᾶς μέλει.

Φεβρουαρίου εἰκοστὴ δευτέρα,
τῶν μασκαράδων εὐτυχῆς ἡμέρα.

Έκατὸν δεκτὼ μετροῦμε
και μαζί σας τραγουδοῦμε.

Και τραγούδια τοῦ καιροῦ
γιὰ τὸ γύρο τοῦ χοροῦ.

Α'.

Κατηγοροῦν τὸν Θεωρῆ και τότε λένε γραία,
ποῦ τὴ φαβορίτα του παραπολὺ μακραία.

Κατηγοροῦν τὸν Θεωρῆ πῶς δέν θά πολεμήσῃ...
Σὺ οὐρανέ, ποῦσαι 'ψηλά, κατέβα κάμε κρίσι.

Κτύπα πᾶναθεμά σε,
μπαροῦτι μὴ λυπᾶσαι.

Γὰ εἶπες εἶν' ό πόλεμος ὑπόθεσις μεγάλη,
και μοναχά γιὰ τοὺς Ῥωμηοὺς εἶν' ένα καρναβάλι.

Ποῦς εἶδε θηλυκὸ παπεπᾶ και διᾶκο 'γκαστρωμένο,
και πολεμάρχο με κλαδί ἑλγᾶς ἄρματωμένο;

Κτύπα πᾶνάθεμά σε,
μπαροῦτι μὴ λυπᾶσαι.

'Αγάλη! ἀγάλη ό πόλεμος κι' ή ὥρα δέν ἑχάθη,
για σιγὰ με τὸν καιρὸ γιατρεῦονται τὰ πάθη.

Ἐμεῖς δέν χύνομ' εὐκολα τὸ αἷμα μας, Σουλτάνε,
και μετὰ τόσα βᾶσανα πάλ' ή ζωὴ γλυκειά 'ναι.

'Ανάθεμα τὸν πόλεμο, ποῦ νὰ τὸν φᾶν τὰ φείδια,
ποῦ μᾶς 'βρίσκει πάντοτε 'στὰ ἴδια και 'στὰ ἴδια.

Δέν εἶναι πηδὸ πολὺς καῦμός νὰ θέλῃς νὰ κτυπήσῃς,
και τὸ σπαθί σου νὰ κρατῇ 'Ανατολή και Δύσις.

Τούτ' ή γῆ με τὰ χορτέρια
τρέφει κτήνη και γομάρια.

Β'.

Τοῦ Θεωρῆ τὸν θώρακα, τοῦ Θεωρῆ τὰ κράνη,
πέντε λεβένταις — Ρίνα μου,
νὰ ζήσῃς πάπια χήνα μου,
πέντε λεβένταις τάφτειαναν και δέκα καπετάναι.

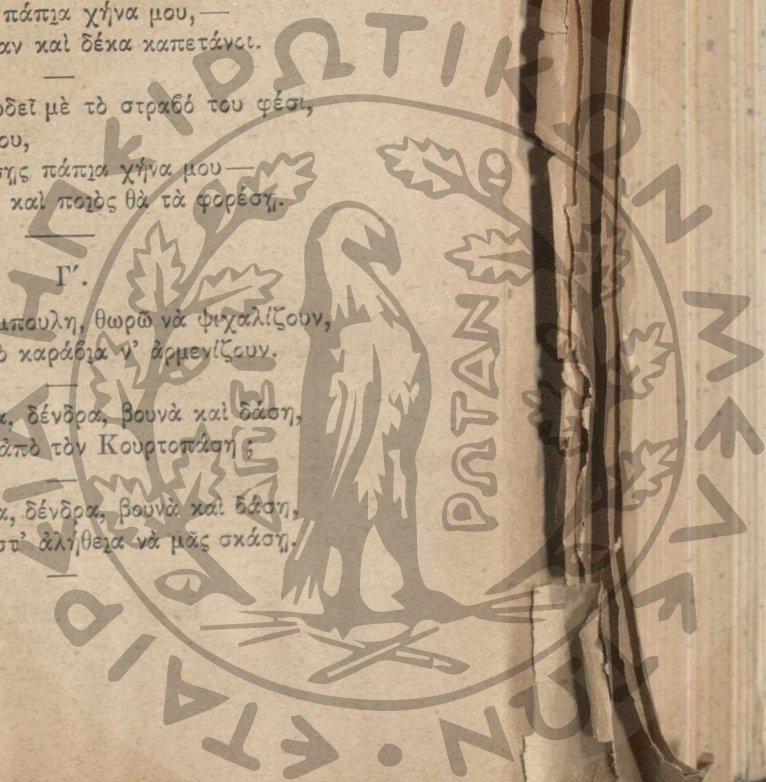
Κι' ένας λεβέντης τραγουδεῖ με τὸ στραδὸ του φέσι,
νᾶξερα ποιὸς θά — Ρίνα μου,
νὰ ζήσῃς πάπια χήνα μου —
νᾶξερα ποιὸς θά τὰ φορῇ και ποιὸς θά τὰ φορέσῃ.

Γ'.

Τὰ μάτια σου, κύρ Μπούμπουλη, θωρῶ νὰ ψιχαλίζουν,
και μέσα 'στὸν ψιχαλισμὸ καράβια νὰ ἄρμενίζουν.

'Αχ! οὐρανέ και θάλασσα, δένδρα, βουνά και δάση,
και πότε θά γλυτώσωμε ἀπὸ τὸν Κουρτοπάση;

'Αχ! οὐρανέ και θάλασσα, δένδρα, βουνά και δάση,
ό Δελιγγιάννης βάλθηκε 'στ' ἀλήθεια νὰ μᾶς σκάσῃ.

Τὴ μιὰ ἡμέρα πόλεμος, τὴν ἄλλη πάλ' εἰρήνη,
μόλις ἀνάψῃ τὸ γαργκὶν τὴν ἴδια ὥρα σβύνει.

Κάθε Ρωμηοῦ παλληκαρᾶ τοῦ πρέπουνε μουντζούραις,
τοῦ πρέπουν κι' ἀπ' τὴν Κούλουρη δὲ κριθιναις κουλούραις.

Βασιλᾶ μου ποῦ χορεύεις,
πάψε πιά νὰ χουζουρεύς.

Θοδωρῇ μὲ μπαγιονέταις
νὰ σὲ 'δῶ χωρὶς μπαρμπέταις.

Μπούμπουλή μου παλληκάρι,
νὰ σὲ 'δῶ νὰ γίνῃς ψάρι.

Φοβερὲ Μαυραμυχάλη,
νὰ σὲ 'δῶ μὲς 'στὸ μπουκάλι.

Ἵπουργέ μου Μολαῖτη,
νὰ σὲ 'δῶ Μητροπολίτη.

Κοντογούρη, Κοντογούρη,
ἔχεις κούτελο καὶ μούρη.

Δ'.

Ὁχ! κύρ Θοδωράκη, στόλος ἔρχεται.

— Ἀμ' σὰν ἔρχεται καὶ τί;
καὶ κανεὶς δὲν μὲ κρατεῖ.
Τὰ παπούτσι μου πετῶ,
τὸ σπαθὶ δὲν παραιτῶ.

Ὁχ! κύρ Θοδωράκη, Γλάδστον 'θύμωσε.

— Ἀμ' σὰν θύμωσε καὶ τί;
καὶ κανεὶς δὲν μὲ κρατεῖ.
Τὸν κακό του τὸν καιρό,
ἀλλὰ δὲν ὑποχωρῶ.

Ε'.

Ἀπὸ τῆς παπκρούνας—Παπκρούνα μου—
ἀπὸ τῆς παπαρούνας ὅπου καθεὶς θωρεῖ,
ὅπου καθεὶς θωρεῖ.

Καμμιά δὲν κοκκινίζει—Παπαρούνα μου—
καμμιά δὲν κοκκινίζει ὡς τὸν Θοδωρῇ,
ὡς τὸν Θοδωρῇ.

Θοδωράκη 'στὸ θεό σου,
πάψε 'λίγο τὸ θυμό σου.

Τὴν ὥρα ποῦ τὸν σφίξῃ—Παπκρούνα μου—
τὴν ὥρα ποῦ τὸν σφίξῃ τάρτατικο μπουρί,
τάρτατικο μπουρί.

Κι' ἀρχίζει καὶ φωνάζει—Παπαρούνα μου—
κι' ἀρχίζει καὶ φωνάζει πῶς δὲν ὑποχωρεῖ,
πῶς δὲν ὑποχωρεῖ.

Θοδωράκη 'στὸ θεό σου,
πάψε 'λίγο τὸ θυμό σου.

ΣΤ'.

Κάτω 'στὸ γιγλὸ, κάτω 'στὸ περιγιάλι,
— κάτω 'στὸ γιγλὸ, κοντὴ,
Νεραντσούλα φουντωτή.—

Στέκ' ὁ Μπούμπουλης μ' ἓνα μεγάλο κιάλι,
— στέκ' ὁ Μπούμπουλης, κοντὴ,
Λεϊμονίτσα φουντωτή.—

Στέκει κι' ἔδλεπε καὶ μὲ τὸν ἄρμιο παῖζει,
— στέκει κι' ἔδλεπε, κοντὴ,
Νεραντσούλα φουντωτή.—

Ὅταν ἔξαφνα τὸν χάνουν οἱ Φραντζέζοι,
— καὶ τὸν ἔχασαν, κοντὴ,
Λεϊμονίτσα φουντωτή.—

Ἐγιν' ἄφαντος κι' ὁ Μπούμπουλης κι' ὁ στόλος,
— κι' ἔγιν' ἄφαντος, κοντὴ,
Νεραντσούλα φουντωτή.—

Κι' ἔχασκ' ἡ Φραγκιά, κι' ἔχασκ' ὁ κόσμος ἔλκε,
— κι' ἔχασκ' ἡ Φραγκιά, κοντὴ,
Λεϊμονίτσα φουντωτή.—

Ζ'.

Γαλόνια βάλτε μου χρυσᾶ 'στὸ στήθος καὶ 'στὴς πλάτες,
νὰ περπατῶ νὰ κυνηγῶ ξανθὰς καὶ μαυρορμμάτας.

Ἐμένα μου τὸ εἶπανε καὶ 'στὸ Γαῖδουροχώρι
πῶς τὴν καλλίτερη ζωὴ περνοῦν οἱ σπαθοφόροι.

Ἐκεῖνο τὸ μακρὸ σπαθὶ ψυχὴ μου! πῶς μ' ἀρέσει,
τὰ γγούρια καὶ τὰ λάχανα νὰ κόβω μὲς 'στὴ μέση.

Τὶ νὰ τὴν κάνω μιὰ καρδιά; ἤθελα νάχα κι' ἄλλη,
γὰ νὰ χωνεύω τῶν Ρωμηῶν τὴν πόζα τὴ μεγάλη.

Η'.

Κάτω 'στὴν Παρηγορήτρα καὶ 'στὴν Παναγιά
πάει ὁ Τρικούπης μόνος μὲ χρυσᾶ κεργιά
καὶ παρακαλεῖ μὲ πόνο κι' ὕψος ταπεινὸ
νὰ μὴ 'δῇ Ἀπρίλη ἄλλο σὰν τὸν περυνό.

Τρικούπη μου Βασιλικὴ καὶ κοντοκλαδεμένη,

— Πιπερόριζα,
τί ἔχεις μὲς 'στὸ νοῦ σου ἄς ἐγνώριζα—
Καὶ οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι σου πολλὰ γὰ σένα λένε,
— Πιπερόριζα,

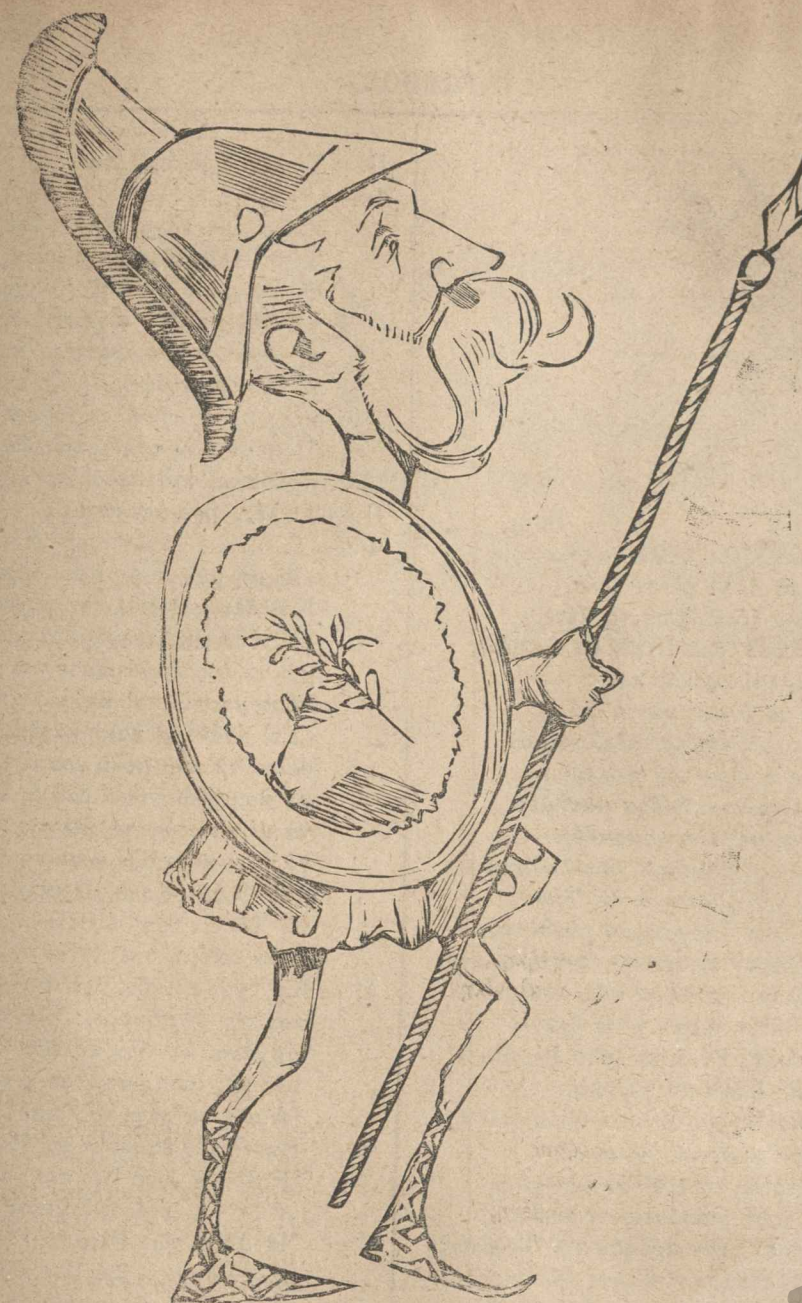
τί ἔχεις μὲς 'στὸ νοῦ σου ἄς ἐγνώριζα—
Κι' ἐγὼ 'στὰ τόσα λόγια των ὡς τὸν χάχα μένω,
— Πιπερόριζα,

τί ἔχεις μὲς 'στὸ νοῦ σου ἄς ἐγνώριζα—
μὰ γρὺ δὲν ἐκατάλαβα κι' οὐδὲ καταλάβαινα,
— Πιπερόριζα,

τί ἔχεις μὲς 'στὸ νοῦ σου ἄς ἐγνώριζα,
κι' ἀπ' τὸν Σκουλούδη κι' ἄλλους ἄς σ' ἐχώριζα.—

Θ'.

Τοῦ Θοδωρῇ
ζητῶ γαλόνι ἓνα,
κι' ἐκεῖνος μούλεγε—
πῶς τᾶχει μοιρασμένα.

Μιὰ μασκαράτα πολεμική,
γὰ τὴν Εὐρώπη τρομακτική.

Ι'.

Φεγγάρι μου λαμπρότατο κι' ἅγιο Κωνσταντῖνο,
ὡς πότε πλέον οἱ Ρωμηοὶ θὰ εἶναι ἀνω κάτω;

Ποιὰ καρδιά, βρε, ποιὰ καρδιά,
ποιὰ καρδιά σὰν τὴ 'δική μας,
ποιὰ καρδιά σὰν τὴ 'δική μας,
ἔχει τὴν ὑπομονή μας.

Τάξω κερί τ' Ἀγίου Γεωργίου καὶ τοῦ Χριστοῦ λαμπάδα,
ἀν' ὅτ' νὰ γίνῃ πόλεμος μὲ τούτη τὴ λακάδα.

Ἀπ' ἔλα τὰ πετούμενα μ' ἀρέσουν ἡ γκορίλας
κι' ἀπ' ἔλα τὰ θαλασσιὰ τοῦ Μπούμπουλ' ἡ τορπίλας.

Ἀπ' ἔλα τὰ σερνούμενα μ' ἀρέσει ὁ Μαργέλος,
κι' ἀπ' ἔλα τὰ τριχοειδῆ μ' ἀρέσει ὁ Σεμτέλος.

Κι' ἀπ' τὴν καλλίτερη δουλειὰ μ' ἀρέσει τὸ ραχάτι,
κι' ἀπ' ἔλα τὰ κοπρόσκυλα καμπόσοι σπιρουνάτοι.

Εἴπαμε πολλὰ καὶ σώγει,
ἄς λαλήσῃ κι' ἄλλ' ἀηδόνι.

Τοῦ Θοδωρῇ
ζητῶ γαλόνια δύο,
κι' ἐκεῖνος μούλεγε—

Σύρε 'στὸ Ἵπουργεῖο.

Τοῦ Θοδωρῇ
ζητῶ γαλόνια τρία,
κι' ἐκεῖνος μούλεγε—

τὰ 'πέταξα 'στὴ χρεῖα.

Τοῦ Θοδωρῇ
ζητῶ γαλόνια ἔξη,
κι' ἐκεῖνος μούλεγε—

χωρὶς νὰ βγάλλῃ λέξι.

Τὸν Θοδωρῇ πειράζουν Ῥωμηοὶ ἀντάμηδες,
καὶ τοῦ λένε μὲ ἀντάρα:
«τέζα—τοῦρλα τὴ φεσάρα»

Κι' ὁ Θοδωρῇ γελώντας μ' αὐτοὺς τοὺς βλάμηδες,
τοὺς φωνάζει «ἄρα μάρρα,
τέζα—τοῦρλα τὴ φεσάρα.»

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—'Απὸ τὴν Σοῦδα, Φασουλῆ, μᾶς ἤλθαν πλοῖα τρία,
τὸ ἓνα Κίρκη λέγεται, τὸ ἄλλο δὲ Μαρία,
τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο δὲν ξέρω πῶς τὸ λένε...
- Φ.—Γι' αὐτὰ δὲν δίνω δρὸ λεπτά, βρὲ Περικλῆ καὶ μένε.
- Π.—'Ο Δεληγιάννης ἔγινε πολεμικὸς καὶ πάλι
καὶ λέν πῶς ἀπεφάσισε μὲ ἔλους νὰ τὰ βάλῃ,
κι' εὐθὺς τὴν διαθήκη σου νὰ κάμῃς, ἀδελφέ μου,
γιατὶ θαρρῶ πῶς ἐφθασε ἡ ὥρα τοῦ πολέμου.
Στρατοὶ πηγαίνουν κι' ἔρχονται ἡμέρα μεσημέρι,
καὶ τέλος πάντων γίνεται μεγάλο νταραβέρι.
- Φ.—'Ασπρο μου τρανταφυλλάκι, βασιλιᾷ τῶν λουλουδιῶ,
πρόβαλε 'στὸ παραθύρι 'λίγη ὥρα νὰ σὲ 'δῶ.
- Π.—Οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Βούλγαροι ὑπέγραψαν συνθήκην,
κι' ἐμεῖς λαθραίως σπεύδομεν πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην.
- Φ.—'Ασπρο μου τρανταφυλλάκι, βασιλιᾷ τῶν λουλουδιῶ,
πρόβαλε 'στὸ παραθύρι 'λίγη ὥρα νὰ σὲ 'δῶ.
- Π.—'Ο Χατζηπέτρος, Φασουλῆ, ξανᾶλθε 'στὸ Παλάτι
καὶ τελετάρχης ἔγινε εἰς ὧν τὸ γεινάτι,
κι' ἔτσι λοιπὸν ἐτέλειωσε κι' αὐτὸ τὸ κάζου μπέλι,
καὶ ἔλα πάλι ὅπως πρὶν 'γινῆκαν γάλα μέλι.
- Φ.—'Απὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, σὲ εἶδ' ἀλευρωμένη,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς φτερίζεις τηγανήταις.
- Π.—Καὶ ὁ Τρικούπης 'μίλησε 'στὸν πρέσβη τῆς Τουρκίας,
καὶ προσκαλοῦν, ὡς λέγεται, καὶ ἄλλας ἡλικίας.
- Φ.—'Απὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, βήχῃ καὶ ξεροβήχῃ,
κι' ἂν δὲν γυρίσῃς νὰ μὲ 'δῇς, σηκόνομαι καὶ φεύγω.
- Π.—Καὶ ὁ 'Αλφρέδος ἐφθασε θαρρῶ ἀπ' τὸ Λονδίνον
μ' ἀγάπην κι' ἀφοσίωσιν 'στὸ ἔθνος τῶν 'Ελλήνων.
- Φ.—'Ας τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ, τοῦ χρόνου ποῖος τὸ ξέρει,
ἂν ἀποθάνω ἢ ἂν ζῶ κι' ἂν εἶμαι σ' ἄλλα μέρη.
- Π.—Βρὲ μασκαρά, τί τοαμπουνᾷς καὶ τεῖν' αὐτὰ τοῦ ψάλλεις,
ἐνῶ ἐγὼ σοῦ ὀμιλῶ μετὰ σπουδῆς μεγάλης;
- Φ.—'Αἴντε κουρέου ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐμπρὸς μου χάσου,
καὶ πηγαινέ 'στὸ δρόμο μὲ τὰ πολιτικά σου.
Μ' ἐξάλισες, βρὲ τενεκέ, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια
μὲ τούτους τοὺς πολέμους σου καὶ τὰλλα κολοῦθια.
Βρὲ ἄφησέ με ἥσυχο κι' ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ...
νὰ βράσω καὶ τὸν πόλεμο καθὼς καὶ τὴν εἰρήνην,
νὰ βράσω καὶ τὸν Θεόδωρ καθὼς καὶ τὸν Τρικούπη,
νὰ βράσω κι' ὅσους παλαβοὺς μοῦ γίνονται κουνοῦπι,
νὰ βράσω καὶ τὸν Φερίδου καὶ τὸν Μουνιρ ἐφέντη...
'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, ἐμπρὸς κρασί καὶ γλέντι.
'Αμ' τί; θὰ σκάσω, ἀδελφέ, γι' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη;
δὲν δίνω κάλικο παρὰ γιὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ.
Πηγαίνετε 'στὸ δρόμο, καὶ σὰς σιχαίνεμ' ἔλους,
σιχαίνομαι καὶ γιὰ στρατοὺς ν' ἀκούω καὶ γιὰ στόλους,
καὶ μὲ μουντζουρά τηγανιοῦ τὰ μάγουλά μου βάφω,
καὶ ἔλους 'στὸ παπούτσι μου, βρὲ Περικλῆ, σὰς γράφω.
'Ας τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ, τοῦ χρόνου ποῖος τὸ ξέρει,
ἂν ἀποθάνω ἢ ἂν ζῶ κι' ἂν εἶμαι σ' ἄλλα μέρη.

Π.—Τί λές, βρὲ ἀφιλότιμε;

Φ.— Αὐτὰ ὅπου σοῦ λέω,
καὶ μὴ μὲ κάνῃς ἄδικα, βρὲ ἀδελφέ, καὶ κλαίω.
Τί ὁ 'Αλφρέδος πρὸς ἐμὲ κι' ἐγὼ πρὸς τὸν 'Αλφρέδον;
τί πρὸς ἐμὲ ὁ θόρυβος μαχῶν καὶ στρατοπέδων;
'Α! ἔλα πλέον ξέχασε τσαπράζι καὶ μιλίτζια,
κι' ἀρχίνα Καλαματιανὸ καὶ τρώγε μακαρόνια,
κι' ἄς ἀποκρέψωμε μαζὶ τὸν πόλεμο τοῦ Δούνη,
κι' ἀπ' τὸ κρασί ἄς γίνωμε κι' οἱ δύο μας κουδοῦ.
'Ασπρο μου τρανταφυλλάκι, βασιλιᾷ τῶν λουλουδιῶ,
πρόβαλε 'στὸ παραθύρι 'λίγη ὥρα νὰ σὲ 'δῶ.

Π.—Τί λές, βρὲ ἀφιλότιμε;

Φ.— Αὐτὰ ὅπου σοῦ λέω,
καὶ μὴ μὲ κάνῃς ἄδικα, βρὲ Περικλῆ, καὶ κλαίω.
Καὶ δὲν μᾶς φθάνουν τάχατε τὰ τόσα μας σκεῖτα,
τὰ τόσα μας τρεχάματα καὶ ἄλλα καμπάτια,
μὰ νὰ ξεροφηνώμαστε καὶ μὲ τὸν Δεληγιάννη;
τόσο μαράζι καὶ καὶ μὲς γιὰ τοὺς πολέμους φθάνει.
'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, μακράν ὁ τόπος θήνη,
θέλω νὰ πῶ πολὺ κρασί, θέλω νὰ γίνω κτήνος,
νὰ κοιμηθῶ βαθὴν βαθὴν, νὰ τὰ ξεχάσω ἔλα,
νὰ μὴν ἀκούω τουφεκιαὶς καὶ οὔτε πυροβόλα,
νὰ μὴν κυττάζω κόκκινη καὶ γαλανὴ παντέρμα,
καὶ νὰ ξυπνήσω, Περικλῆ, τοῦ χρόνου τέτοια μέρα,
νὰ 'δῶ ἂν θάξ' ὁ Θεόδωρος ὡς τότε πολεμήσῃ,
ἢ ἂν ἀκόμη σκέπτεται νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ.

Π.—Κι' ἐγὼ λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ, μὰ μοῦντζα 'έλα ἔλα
καὶ τῆς 'Αποκρητῆς γλεντῶ καὶ τραγουδῶ καὶ πίνω
Ξεχάνω καὶ τὸν πόλεμο καὶ κάθε ἄλλο πῖνο,
καὶ μὲς 'στὰ μάτια σὲ φιλῶ καὶ δὲν σὲ στηλιτεύω.
'Αἴντε τὰδρέφι τὸ λοιπὸν καὶ φέρε μὴ ταμπάκια.

Φ.—Βασιλικὸν ἐφύτεψα κι' ἐβγήκε μαντζουράνα.
'Εμέθυσσα, βρὲ Περικλῆ, ἀπ' τὸ κουδουναλῆμα...
νὰ! ὁ 'Αλφρέδος ἔρχεται... νὰ! κι' ἡ Θεσσαλονίκη...
'Ω Δόξα τῶν Θερμοπυλῶν, μὴ φεύγῃς... ὅχι... στήναι σου
βάλει μου μιά, βρὲ Περικλῆ, νὰ πῶ εἰς τὴν ἡγίαν σου
νὰ! στήνῃ τῇ σημαίᾳ μας... νὰ! καὶ δρὸ φερῆταις...
νὰ! πέρνω τοῦ Κατοίμπαλη τῆς ἐκατὸ χιλιάδες...
ὠχοῦ, μωρὲ διαβόντρου γυιοί, κοντεῦω νὰ μεθύσω,
βαστάτε με γιὰ τὸ θεὸ καὶ ἀπ' ἐμπρὸς καὶ πίσω...
νὰ! νὰ! σημαίνει γύρω μας ἐλευθερίαν καμπάνα...
Βασιλικὸν ἐφύτεψα κι' ἐβγήκε μαντζουράνα...
'Αχ! ἄφησέ με, Περικλῆ, 'στὸ στήθος σου ἀπάνω
νὰ χύσω μαύρα δάκρυα ὡς ποῦ νὰ ξεθυμάνω.
'Ω μάννα μου, πατρίδα μου, σὲ καταμασκαρεύω,
καὶ μὲ τῆς δέξιας σου γελῶ κι' ἀξενόστοχος χαίρω.
'Ω μάννα μου, πατρίδα μου!... 'Ω χρόνα περιμαρῶ.

Π.—'Αχ! ἀδελφέ μου Φασουλῆ, κλαίω κι' ἐγὼ μ' ἐξέπαι.
Τὸ 'Ασπρὸν πάλιν αὐριὸν θὰ εἶναι περιβόλι,
τὰ δεκαπέντε δώσετε καὶ πάρτε το ἔλα,
θὰ ἔχῃ καὶ τοῦ πρίγκηπος 'Αλφρέδου τὴν φιγούρα,
καθὼς κι' 'Αποκρητικὴ σωστὴ χαρικοῦρα.

'Οποῖος θαρραλὴς γυρᾷ κατὰ πρῶτης γιὰ ραχίτι,
θαύρη 'στὸ Καπνοπωλεῖον Περικλέους Μενεζέτι
κάτω τοῦ Εὐνοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῆς Μασσαλίας
κι' εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου... ταῦτα χάριν ποιητικῆς.